

Era presată – *prinsă*, cu adevărat – într-un colț format din bucăți mari de piatră. Genunchiul cuiva o împungea într-o coapsă. Piciorul altcuiva o apăsa pe gamba celuilalt picior. Erau patru și un câine, prinși într-un balon sub pământ. Prima parte a cutremurului abia se liniștea, iar restul era pe cale să se prăbușească peste ei ca un val uriaș izbind zidurile golfului.

Transpirația îi șiroia pe obrajii și pe spate. Întorcându-se pe jumătate, își aruncă mâinile cu palmele deschise pe fiecare parte a unei spărțuri dintre pietre. Apelând la puterea din interiorul ei, își trimise magia prin gol. Valurile cutremurului veneau spre ea, cele mici în față, iar cele mai mari în spate. Forța lor încingea pământul și pietrele, aruncându-le peste tot. Își simțea oasele ca pe niște pietre imense, presate unul peste celălalt atât de tare,

încât ceva trebuia să cedeze. Acestea aveau să vină unul după celălalt cu zgomot, remodelând clădiri, străzi și orașe întregi.

Și căldura, căldura pământului o fierbea pe ea, dar și pe prietenii ei ale căror trupuri erau presate de al ei. Valurile încinse urlau prin pământ, adunând putere pe măsură ce înaintau. Când lovira, ea putea alege între a fi prăjită și a fi zdrobită: pământul din jurul scorburii ei mici să fie strâns ca un pumn...

Trisana Chandler sări din patul ei, aruncând cearceaful subțire care fusese singura ei învelitoare, sărind spre fereastra deschisă. Atârnând jumătate afară, găfăi în aerul liber. Era la suprafață, în camera ei din podul căsuței Disciplină, la Cercul Spiralat din Emelan. Cutremurul trecuse de zece zile, iar ea și prietenii ei trăiseră să vorbească despre el.

Dar căldura! Nu-i de mirare că încă visa despre ea, având în vedere aerul mort din jurul ei. Fiecare fereastră și ușă din pod erau deschise, dar nici o gură de aer proaspăt nu intra sub acoperiș. Era puțin mai răcoare afară.

Micile adieri de vânt care reușeau să-o atingă îi aduseră la urechi voci. Odată crezuse că vocile însemnau că înnebunește. Acum știa că sunt doar frânturi din conversații reale care aveau loc undeva, aduse la ea de către vânt. Încă o mai agitau un pic

când le auzea, deși acestea vorbeau în mare numai despre lucruri cotidiene.

- Aymery Glassfire, sunt impresionat. Vocea pedantă și plăcătoare a vorbitorului aparținea unui bărbat necunoscut lui Tris. Numele „Aymery“ o împunse – avea un varpă pe nume Aymery, dar numele lui era Chandler, nu Glassfire și era la sute de kilometri depărtare, la Universitatea din Lightsbridge. Aymery era un nume obișnuit. *Oamenii învățăți care au scris aceste scrisori vă laudă într-adevăr. N-aș putea să vă refuz intrarea în biblioteca aceasta cum n-aș putea nici zbura.*

Tris scutură din cap, încercând să-și scoată din minte acea voce. Să-i fie și cald și să fie și plăcătoare era pur și simplu prea mult.

Simplul act al mișcării captură o nouă adiere de vânt, aducând-o mai aproape.

- Novice Jaen, cum ai putut permite ca proviziile noastre de bandaje să scadă atât de mult?

- Dar - Sfântă Willowwater - nu știam că eu trebuia să verific și celealte magazii - și a fost nevoie de atâtea bandaje după cutremur.

- Of, nu plâng, fetițo. O să trebuiască să născocim ceva, repede.

- Clarvăzătorii nu se mai așteaptă la alte necazuri, nu?

- Când nu mai avem bandaje, cine are nevoie de un clarvăzător pentru a ști că vin mai multe necazuri?

Tris mărâi. Magia trebuia să fie spectaculoasă și puternică, nu o chestie care să țină de conținutul unor magazii de lână! Înfigându-și degetele în urechi, frecă nemilos. Când se opri, vocile dispăruseră, iar ei îi era mai cald ca niciodată.

Undeva în pata cețoasă și întunecată din fața ochilor ei slăbiți era zidul de șase metri care încadra Cercul Spiralat. Din vârful său, ar putea prinde o briză adevărată.

Tris se dezbrăcă de cămașă de noapte și-și trase peste cap cea mai ușoară rochie din bumbac pe care o avea. Odată îmbrăcată, fără nici o considerație pentru rochia ei sau pentru podea, apucă ulciorul cu apă și-și vărsă conținutul în cap. Pentru câteva momente binecuvântate îi fu mai răcoare.

Bâjbâind pe sub pat, își găsi papucii din piele și-și înfipse picioarele în ei. Nevrând să se lupte cu buclele roșii înmuite, își legă o eșarfă în jurul capului, astfel încât măcar părul să nu o deranjeze. În ultimul rând, bâjbâi pe dulap după ochelari. Îndesându-i pe nasul lung, se îndreptă spre ușă și icni surprinsă. Una dintre colegele ei de apartament stătea acolo, sprijinindu-se de ramă. În umbră, fata de culoare era aproape invizibilă până când Tris fu aproape deasupra ei.

- Ce lucru ciudat, comentă ușor nou-venita. Ești oarbă ca un liliac fără ochelarii ăia, dar știi unde sunt toate lucrurile, aşa că nu ai nevoie nici măcar de o lumânare pentru a te îmbrăca.

- Ai fi *putut* să scoți un sunet, Daja, bombăni Tris.

Colega ei o ignoră.

- Într-o zi, băiatul se va hotărî să glumească, în sfârșit, cu tine și să mute totul în timp ce dormi. Ce-o să faci atunci?

- Mai bine întreabă ce-o să facă *el* când o să-l prind, răspunse Tris. Si să nu te apuci să-i sugerezi asta. De ce ești încă trează?

Daja Kisubo își ridică mâinile și-și întinse corpul solid cât de sus putu. Dacă stătea pe vârfuri, degetele ei aproape atingeau partea de sus a ramei. Mai mică decât Tris cu un an, tot era cu aproape lungimea unei mâini mai înaltă decât metrul și treizeci și opt al roșcatei.

- N-are nevoie de ajutorul *meu* pentru a juca festive, răspunse ea, cu o voce ritmată și seacă. Are prea multe idei proprii. De ce te-ai îmbrăcat?

- Ar fi mai răcoare pe vârful zidului. Poate Lark mă va lăsa să merg acolo puțin.

- De unde știi c-o să fie mai răcoare? întrebă Daja.

- Nu sunt eu vrăjitoarea vremii de pe-aici? întrebă Tris iritată, cu mâinile în șolduri. *Știu.*

- Așteaptă atunci. Daja se întoarse și intră în camera ei, de partea cealaltă a podului.

Tris mormăi, dar o urmă pentru a se sprijini de ușa ei deschisă. Camera Dajei răspândea un pic de lumină de la o lumânare așezată pe altarul improvizat al familiei, în colț. Daja se schimbă într-un pantalon și o bluză și-si scutură cozile scurte. Încălțându-și sandalele, suflă în lumânare, apoi o urmă pe Tris jos.

Nu era foarte târziu. Una dintre femeile răspunzătoare de Disciplină era încă trează: scria o scrisoare. Purta numai o cămașă din bumbac nevopsit în timp ce lucra – veșmântul ei de vară, de culoarea verde al Templului Pământului, era aruncat neglijent peste masă. La fel ca Daja, avea ochii negri, însă pielea era de un maro-deschis. Își purta buclele strălucitoare tăiate scurt; acestea se răspândeau în formă de evantai pentru a înrăma o față asemănătoare celei ale unei pisici, cu un maxilar lat și o bărbie ascuțită. Pe cât de târziu era, pe cât de cald îi era, tot găsi puterea să le zâmbească fetelor, iar ele îi întoarseră zâmbetul. Până și Tris cu stările și temperamentul ei o plăcea pe Sfânta Lark.

- Doar o oră, le spuse Lark, căutând într-un buzunar al veșmântului și scoțând o bucătică de fier

cu un semn pe ea: acesta era biletul lor de note; i-o înmână lui Tris. Dacă încă este cald când vă veți întoarce, o să vă aranjăm paturi la parter.

Cineva care stătuse în umbră în apropierea ușii din față se ridică, sperind-o pe Daja. Era băiatul, îmbrăcat numai în niște pantaloni subțiri. Pielea sa era de un maro-auriu mai intens decât al lui Lark, iar ochii migdați, de un surprinzător gri-verzui. Își purta părul negru tuns foarte scurt. Nasul îi era mic și drept, iar gura, fermă și coborâtă la colțuri.

- Lark... începu el.

- Da, Briar, poți, răspunse Lark, obosită, dar amuzată. Ia-ți niște pantofi în picioare.

Bombânind, băiatul intră în camera sa.

Un cap cu părul șaten, ars de soare și prins în două cozi ieși din camera de vizavi de cea a lui Briar. Ochii adormiți de un albastru strălucitor de culoarea albăstrelei priviră spre ei buimac.

- Am auzit voci, spuse fata și căscă. Un câine Tânăr, cu bucle, umeri și coadă doar de culoare ivorie fugi din camera ei în camera principală, dansând frenetic și schelălăind.

- Sandry, noi mergem pe zid să ne răcorim, spuse Daja. Vrei să vii?

Capul maro-deschis aprobă, proprietara lui dispare în camera ei și închise ușa. Un minut mai

târziu ieși, purtând o bluză, o fustă și papuci, prin-zându-și cozile cu o eșarfă.

Până termină cu părul ei, băiatul reapăru, țo-păind în timp ce încerca să-și bage piciorul într-o sanda. Cealaltă era deja încălțată.

- Voi, fetelor, sper să nu vă ia o veșnicie să vă pregătiți, începu el, apoi își dădu seama că ele îl așteptau pe el. Își mută atenția asupra câinelui. Sper să nu mă lași să aștepț, Micule Urs.

Sandry, râzând, îl împinse pe băiat pe ușa din față, înaintea ei. Cățelul lătră scurt și-i urmă, iar Daja și Tris erau în spate.

Ultima pe ușă, Tris, se opri și se uită în spate.

- Lark?

- Da, dragă?

- Ai... ai vrea să vii? Cu noi, adică? O parte din Tris era îngrozită: în ce se transformase? Acum două luni, nu ar fi putut *în nici un caz* să facă o astfel de ofertă cuiva, mai ales unui adult.

Acum două luni, venise la căsuța Disciplină și avea momente când nu știa cine era, dar îi plăcea schimbarea.

Lark zâmbi.

- Mulțumesc, dar trebuie să fac focul pentru slujba de la miezul nopții. Poate altă dată?

Înroșindu-se toată datorită manifestării de afecțiune, Tris aproba din cap și fugi să-i ajungă pe ceilalți.

Gâfâiau când ajunseră în vârful zidului și fiecare dintre ei găsi câte o ieșitură de zid pentru a se așeza. Instantaneu, își dădură seama că Tris avea dreptate; era mai răcoare aici sus și aveau o priveliște frumoasă asupra golfului de după poarta sudică a Cercului Spiralat. Câinele lor se culcă pe cărarea din spatele lor cu un suspin fericit.

- Cât mai e din vară? întrebă Daja, după ce-și trase sufletul.

- E abia a doua săptămână din Fâneață, răspunse Sandry. Trăgându-și eșarfa, își desfăcu nodurile de la capătul cozilor și-si pieptănă părul cu degetele. Încă două săptămâni din această Fâneață, apoi întreaga lună a Planetei.

- Poate și o mare parte din luna Orzului, interveni Briar. Rosethorn spune că toate semnele trimit către o vară lungă și o toamnă scurtă. Profesoara lui, Rosethorn, era cealaltă femeie care se îngrijea de Disciplină.

- Ce faceți aici sus?

Doi gardieni alergau în josul cărării de la unul dintre turnurile care erau presărate de-a lungul zidului. Îmbrăcați în veșmintele roșii ale acelor sfinți